

kontoen kan årligt overføres som indtægt i driftsregnskabet et beløb beregnet under hensyntagen til lånets løbetid.

Med hensyn til regler om, hvor store beløb der kan medregnes til overskudet ved ydelse af lån til kurs under pari, henvises til forslaget § 33 og bemærkningerne hertil.

Med hensyn til hvilken værdi sådanne lån kan optages til, foreslås det i lighed med, at en sparekasses værdipapirer fuldt ud skal opføres til dagsværdi, jfr. forslaget § 32, stk. 1, at også en sparekasses lån ikke må opføres til en værdi, der er højere end dagsværdien, som den vil kunne fastsættes, under hensyntagen særlig til opsigelses-, afdrags- og rentevilkår, jfr. forslaget § 32, stk. 5.

Da nogle sparekasser har et betydeligt antal uopsigelige og fastforrentede lån, bliver der også her brug for en overgangsregel, jfr. § 56, stk. 14.

Endelig ophæves den i Spkl. § 12, stk. 9, foreskrevne fond vedrørende dels obligationer optaget til anskaffelsværdien dels fast forrentede uopsigelige lån. Sparekasser, der måtte have en sådan fond, vil kunne overføre denne til reserver.

Til § 29.

Paragraffen fastslår i stk. 1 ledelsens pligt til regnskabsaflæggelse og anviser i stk. 2, hvorledes et medlem af ledelsen skal forholde sig, hvis han ikke finder, at regnskabet bør godkendes.

Medens regnskabsåret for banker, jfr. BL § 13, stk. 1, er kalenderåret, fastsætter Spkl. § 12, stk. 1, at sparekassers regnskabsår går fra 1. april til 31. marts. Da det af statistiske grunde er en fordel, at banker og sparekasser har samme regnskabsår, foreslås i stk. 1, at regnskabsåret for begge grupper fastsættes til kalenderåret.

Til § 30.

Til stk. 1.

Bestemmelsen indeholder en almindelig regel om årsregnskabets opgørelse, der indholdsmæssigt svarer til AL 1973 § 98, 1. pkt.

Til stk. 2.

Bestemmelsen svarer til AL 1973 §§ 102, stk. 1, og 104, stk. 1, 1. pkt.

Til stk. 3.

Bestemmelsen svarer til BL § 13, stk. 1, og til Spkl. § 12, stk. 1, med den ændring, at „fællesformen“ fremtidig fastsættes af tilsynet og ikke af handelsministeren. I sidste punktum gives der tilsynet en udtrykkelig bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser om koncernregnskab og om optagelse

af noter til årsregnskabet, jfr. herved AL 1973 §§ 96, 105 og 107.

Til § 31.

Bestemmelserne i denne paragraf angiver de almindelige regler for værdioptagelsen af anlægsaktiver, jfr. AL 1973 § 100, stk. 1-4. Hovedprincippet er, at sådanne aktiver højst må optages til den værdi, der svarer til anskaffelsesprisen, og at afskrivning skal ske årligt med mindst det beløb, der svarer til den værdiforringelse, der finder sted på grund af alder, slid og andre tilsvarende forhold.

Det er endvidere bestemt, at anlægsaktiver i øvrigt ikke må optages til en højere værdi end den, hvortil de er optaget i status for det forudgående regnskabsår. Der må således ikke ved værdiansættelsen indregnes omkostninger, der tidligere er afholdt over driften.

Fra reglen om, at anlægsaktiver ikke må optages til en højere værdi end det beløb, hvormed de er optaget i status for det forudgående år - bortset fra de i regnskabsåret anvendte udgifter til forbedringer - gælder dog i medfør af stk. 4 den undtagelse, at opskrivning kan finde sted, såfremt det pågældende anlægsaktiv må anses at have undergået en varig værdiforøgelse, og at aktivets værdi væsentligt overstiger den hidtil bogførte værdi. Forudsætningen herfor er dog, at det ved opskrivningen indvundne beløb bindes på en sådan måde, at det ikke kan danne grundlag for betaling af udbytte respektive anvendes til almenyttige eller velgørende formål. For så vidt angår faste ejendomme bestemmes dog i stk. 4, at disse ikke må opskrives over den senest foretagne offentlige ejendomsvurdering. En opskrivning til dette beløb kan efter Spkl. § 12, stk. 10, altid finde sted, hvorimod BL § 13, stk. 2, fastsætter, at fast ejendom højst må opføres til anskaffelsesprisen.

Værdioptagelsesreglerne i § 31 vil væsentligst få betydning for så vidt angår fast ejendom, inventar, boksanlæg o.l., idet værdioptagelsen af hovedparten af en banks eller sparekasses aktiver i øvrigt vil være omfattet af reglerne i § 32.

Til § 32.

Til stk. 1.

Bestemmelsen erstatter reglerne i BL § 13, stk. 2, 1. og 2. pkt., og Spkl. § 12, stk. 2 og 3. For bankerne sker den ændring, at ikke-børsnoterede værdipapirer uden tilsynets tilladelse vil kunne optages til den skønnede værdi, også når denne overstiger papirernes anskaffelsespris, medens bestemmelsen for sparekasserne betyder bortfald af reglen om, at såvel noterede og unoterede værdipapirer højst kan ansættes til indfrielseskursen. Det må anses i overens-